

Tôi Và Những Tên Dối Trá - Phiên Tử Hoà Ngã

Contents

Tôi Và Những Tên Dối Trá - Phiên Tử Hoà Ngã	1
1. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 1	1
2. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 2	5
3. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 3	7
4. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 4	11
5. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 5	13
6. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 6	16

Tôi Và Những Tên Dối Trá - Phiên Tử Hoà Ngã

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất thụ lưỡng công. Truyện Tôi Và Những Tên Dối Trá - Phiên Tử Hoà Ngã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-nhung-ten-doi-tra-phiem-tu-hoa-nga>

1. Phiên Tử Hoà Ngã - Chương 1

Tên tôi là Kỷ Niệm.

Nhưng tất cả những người quen đều gọi tôi là Tiểu Bạch. Biệt danh này hiển nhiên chẳng phải để ca ngợi nước da của tôi. Tôi thừa biết con chó ngốc nghếch của Crayon Shin-chan([1]) cũng được gọi như thế, chẳng qua trong mắt họ, tôi còn vô dụng hơn con chó kia, ít nhất nó còn có thể nằm ngửa mặt lên trời mà gãi gãi chỗ nào đó, động tác phức tạp tập điều luyện đến mức đáng bội phục, trong khi tôi nói bất cứ chuyện gì cũng bị cho là lời thách thức.

Đúng vậy, tôi chẳng khác nào con rối bị người ta đùa giỡn xoay vòng vòng.

“Tiểu Bạch, hotgirl năm hai bảo cậu tối nay chờ trên sân thể dục đó.”

Tôi thề đối với hot hiếc gì gì kia không dám mơ tưởng cao xa. Nhưng sau cùng tôi cũng thật thà đi, và thế là trong đêm tối gió lạnh cắt da cắt thịt có người một mình đứng chết lặng.

“Tiểu Bạch, nhìn nè, có em nào viết thư tình cho cậu nha.”

Mấy cái kiểu thư tình bày tỏ ngang nhiên như thế này thường để cuối thư một cái tên hoa mỹ đến dọa người, đôi khi không kiêng dè mà viết “Từ một bạn nữ chết mê chết mệt cậu”. Lúc tôi đang đau đầu đoán xem “bạn nữ ôm mối tình nồng nàn” này rốt cuộc là ai thì người khác sẽ cười vang. Trong thư thường viết kiểu như “Muốn gặp mình thì XX giờ, ngày XX tới chỗ XX chờ mình.” tôi không chút nghi ngờ đến nơi, dĩ nhiên kết cục lại là đợi mãi chẳng thấy người đâu.

“Tiểu Bạch, thầy nói cậu đợt thi lần này đứng nhất đó, khao đi.”

Tôi vô cùng cao hứng bỏ tiền ra nhiệt tình chiêu đãi chúng bạn, ngày hôm sau có điểm mới phát hiện kết quả so với mấy đợt trước còn tệ hại hơn nhiều.

“Tiểu Bạch, cậu cao như thế, đồ thể dục nên mặc cỡ lớn. Lại đây, cho cậu cỡ lớn nhất luôn.”

Đồng phục thể dục được làm theo yêu cầu không hiểu sao số đo toàn bị dôi ra. Sau này chỉnh sửa lại, trong tiết thể dục, ai cũng chứng kiến tôi chật vật nghiêng nghiêng ngã ngã bước đi vì vướng ống quần dù đã được cuộn lại như tay áo.

Mỗi lần đùa dai thành công, bọn họ lại cười rú lên đầy hưng phấn thích thú, chuyện khiến họ vui nhất là dấu có dùng đi dùng lại một trò N lần, tôi vẫn bị gạt như thường. Bởi bất kể tôi có sinh nghi đến đâu đi chăng nữa cuối cùng cũng nhất định tin bọn họ. Tỷ lệ lừa được tôi là tuyệt đối khiến tất cả đều thấy như bắt được vàng mà không ngừng tiếp diễn việc này, ngay cả đàn em lớp dưới cũng trắng trợn đi đằng sau tôi ồm ồm kêu gào không biết mệt.

Tôi chẳng hiểu lý do, động cơ họ biến tôi thành kẻ ngốc. Trên thực tế nhiều lúc rõ ràng tôi ăn đứt bọn họ. Trừ môn Toán ra, tôi thường dễ dàng đứng đầu trong các bài kiểm tra, chọi đố đèn([2])hay những trò trí óc, thử tài ứng biến bao giờ tôi cũng trả lời được nhiều nhất, nhanh nhất. Tôi có thể biến lá cây hoa cỏ, giấy vụn thành nhiều thứ thú vị. Tôi biết mọi người trêu chọc tôi ở điểm nào, nhưng tôi không cho đó là khuyết điểm.

Ừ thì tôi có tướng mạo bình thường, tính cách yếu đuối, tuyệt không phải gu của các bạn nữ, tôi kém Toán tới mức có cố gắng đến mấy cũng chẳng thể đạt được điểm cao, đáng người loắt choắt hơn bạn bè đồng trang lứa rất nhiều, lại không có dấu hiệu thân hình sẽ phát triển hơn trong tương lai, chuyện đó sao tôi không biết chứ?

Sở dĩ còn có thể tin tưởng mấy lời nói dối nhằm chán, vụng về, tầm thường ấy đại khái... bắt nguồn từ một nguyên nhân vớ vẩn...

Tôi được một người cha là quân nhân nổi tiếng nghiêm khắc (chính ông đã ép tôi thành cái loại bị đánh không bật lại, bị chửi không đáp trả...) dạy dỗ. Thái độ của một vài người đối với bạn phản ánh tính cách của bọn họ, nhưng thái độ của hầu hết mọi người đối với bạn sẽ phản ánh tính cách của chính bạn. Nói cách khác, chỉ một hai người gọi tôi “Tiểu Bạch” tức là mấy người đó không biết nhìn hoặc giả cũng do thành kiến, nhưng nếu tất cả mọi người đều gọi tôi là “Tiểu Bạch” thì tôi đây một ngày nào đó thực sự sẽ thành tên ngốc thật.

Ngốc thì ngốc, chỉ là... Chẳng lẽ là đứa ngốc thì đáng bị mọi người coi như con khỉ mà hết đùa giỡn lại trút giận, đánh chửi, sai khiến? Chẳng lẽ là đứa ngốc thì không biết đau, không biết bực mình? Có hôm buổi trưa tôi ngủ quên, những đứa khác đi học không đánh thức tôi thì thôi, đã thế sau khi ra ngoài liền khoá cửa lại. Toà nhà chúng tôi học ở đối diện ký túc xá, chờ đến khi tôi tỉnh lại mới phát hiện chuông vào giờ đã vang lên từ bao giờ, mà lại bị nhốt trong phòng. Tôi thất kinh chạy đến bên cửa sổ đập đập cầu cứu phòng đối diện. Mấy người đó liền tới gần cửa sổ nhìn xem rồi phá lên cười, không có ai mở cửa cho tôi cả. Cứ như thế tôi bị nhốt đến khi tan học, và đó cũng là lần đầu tiên trong đời tôi vô cơ cúp cua.

Lời dạy dỗ của ba khiến tôi phải xem xét lại chính bản thân. Tôi nghĩ mọi người đối xử như vậy với tôi nhất định là do tôi có chỗ nào đó đáng ghét. Tôi chưa bao giờ cãi nhau với người khác cũng chưa bao giờ chôm của ai cái gì, ai muốn gì tôi cũng cho, mỗi ngày đều quét dọn ký túc xá sạch sẽ, tôi không hại ai, không chếp

bài của ai, cũng không đắc tội với ai... Không làm cho người ta thích được thì cũng bình thường, nhưng cứ bị ghét như vậy kể cũng khó chịu thật...

Sau cùng một nam sinh ở cách vách phũ phàng tiết lộ cho tôi lý do, “Vì cậu là Tiểu Bạch.”

Thì ra... nói tới nói lui... vẫn vì tôi là một đứa ngốc.

“Rầm!”

Giật bản mình, tôi vội vã đem nhật ký nhét vào ngăn kéo. Bọn họ mà nhìn thấy tôi viết nhật ký, nhất định sẽ lại đùa cợt không nể nang gì một phen, có khi còn giật lấy đem dán lên bảng thông báo thì coi như xong.

Những người cùng phòng trong ký túc xá đi đá bóng đã trở về, khoảng thời gian tự do, bình yên của tôi cũng chấm dứt từ đây.

Bảy người... A, không đúng, cả Lý Thiếu Phi nữa là tám, cãi nhau ầm ĩ đá văng cửa chạy vào. Lý Thiếu Phi vừa đi vừa tung bóng bằng đầu trong không gian nhỏ hẹp, vẻ mặt dương dương tự đắc. Xem chừng trận vừa rồi bọn họ thắng to.

Tôi thu mình vào một góc, dựng thẳng quyển sách tiếng Anh lên giấu mặt sau đó. Lúc này bọn họ vẫn đang phấn khích, mong sao sẽ không chú ý đến tôi.

“Ô, Tiểu Bạch!”

Là Lý Thiếu Phi. Cặp mắt của cậu ta tinh tường đến đáng ghét. Lần nào trốn chui trốn lủi ở đâu cũng bị cậu ta liếc mắt một cái là tóm gọn.

“Tiểu Bạch ở đây à, ngồi chồm hổm trong góc làm gì thế? Tỷ nữa thì không thấy!”

“Tôi...”

Bị Lý Thiếu Phi lôi cổ ra ngồi bên cạnh cậu ta, tôi lúng túng dùng sức muốn rút tay ra khỏi tay cậu ta, “Tìm tôi làm gì?”

“Có việc, dĩ nhiên là có việc.” bọn họ bắt đầu nháy mắt ra hiệu. “Tiểu Ái ở ngoài cửa chờ anh kìa.”

Tôi hoài nghi ngẩng đầu nhìn Lý Thiếu Phi.

“Để làm gì?”

“Không tin tôi? Ý anh là tôi nói dối?” nét mặt cậu ta như bị đả kích nghiêm trọng.

Tôi suy nghĩ rồi đứng lên đi ra ngoài cửa nhìn xung quanh hành lang.

Phía sau bọn họ cười lẩn lộn. Kỳ quái, cùng một trò, chưa chán ngấy lên à?

Tuy tôi cũng không ngại bị mắc lừa.

Tôi lẳng lặng trở về ngồi xuống tiếp tục xem sách tiếng Anh, chẳng thèm đếm xỉa đến phản ứng của bọn họ.

“Tiểu Bạch, anh thích Tiểu Ái như vậy sao?”

Lý Thiếu Phi đưa tay nắm lấy cằm tôi, buộc tôi phải quay đầu lại.

“Không có, tôi không thích Tiểu Ái.”

Tôi nhăn mày. Bị một kẻ không nghiêm túc nâng cằm mình lên, cảm giác tuyệt đối không dễ chịu.

Mọi người đều biết Giản Tiểu Ái là bạn gái của Lý Thiếu Phi, càng biết vụ tôi tìm Lý Thiếu Phi quyết đấu chính là vì Tiểu Ái. Chuyện này đã trở thành đề tài cho hai ngàn con người ăn không ngủ rồi trong trường bàn tán say sưa, rì rầm giễu cợt đến ngót nửa tháng.

Tôi học năm hai vốn không quen biết với Lý Thiếu Phi học năm nhất, nước sông không phạm nước giếng. Giản Tiểu Ái có thể coi là nữ sinh năm nhất nổi danh nhất. Một ngày nào đó – tôi tin chắc không phải Cá Thẳng Tư – Tiểu Ái tới tìm tôi và bảo rằng đã đọc thư tình tôi viết cho cô ta, nếu tôi nguyện vì cô ta mà quyết đấu với Lý Thiếu Phi, cô ta sẽ kết giao với tôi. Nói bậy. Tôi có mồm năm miệng mười đến đâu đi

chẳng nữa cũng không kịp giải thích với đối phương rằng mình không viết cái thư kia, bởi chưa hiểu mô tê gì đã bị mọi người kéo đến trước cửa lớp Lý Thiếu Phi. Đến đũa ngốc cũng không dại gì đi gây sự với một thằng con trai khác chỉ vì một nữ sinh gười ời đất hời nào đó, đáng tiếc trước khi tôi kịp mở miệng ôn tồn làm sáng tỏ hiểu lầm thì đã bị người tưởng ai đó định đoạt bạn gái của cậu ta – Lý Thiếu Phi thụi cho một cú đả đời.

Đoạn sau tôi không muốn nhớ lại nữa, mọi người cứ thoả sức tưởng tượng đi, sự thật không khác xa với tưởng tượng lắm đâu.

Đối với tôi mà nói, đau đớn, nhục nhã, tủi hổ, mấy thứ này sớm được luyện thành thói quen tự nhiên nên chẳng màng chi. Nhưng không thể bỏ qua chuyện Lý Thiếu Phi từ đó về sau liền phát hiện ra một món đồ chơi có thể khiến mình cười hả lòng hả dạ, không bao giờ hư hỏng, không bao giờ phải sửa chữa.

Ngay cả đàn em năm nhất như Lý Thiếu Phi cũng có thể công khai đùa giỡn tôi, tình hình sau đây của tôi khỏi cần đoán cũng biết.

Sự kiện lần nọ đã làm tiêu tan hứng thú của tôi với nữ sinh. Kể cả Tiểu Ái thoát nhìn trong sáng như vậy cũng có thể nhẫn tâm đùa ác tới mức này, những người còn lại... thật không muốn nghĩ đến.

Đương nhiên, cùng giới thì càng khỏi nói.

Nhất là Lý Thiếu Phi. Không ai nhiệt tình trêu đùa tôi đến chết đi sống lại như cậu ta. Nếu đem một nửa phần sức lực ấy vào học tập, cậu ta sẽ dễ dàng ngồi lên vị trí số một trong lớp, không phải đầu rơi máu chảy cùng cậu nào đó tên Tiêu Thận thay phiên nhau đứng vị trí này.

“Đúng rồi, Thiếu Phi, chuyện cậu nói lần trước có thật không?” một người lên tiếng.

“Còn phải hỏi.” Lý Thiếu Phi cười ranh ma. “Cũng không phải chỉ có mình tôi thấy.”

Tôi không biết bọn họ đang nói chuyện gì nhưng bất giác có dự cảm không tốt.

“Tiểu Bạch, có phải phía dưới của cậu không có lông hay không?”

Đầu óc tôi nổ đánh bùm một cái. Tôi vừa thẹn vừa giận trừng mắt với Lý Thiếu Phi. Tên xấu xa này... đi khắp nơi nói lung tung, đồ... xấu xa...

Lần đó ở phòng tắm công cộng, tình cờ Lý Thiếu Phi đứng cạnh, nắm được cơ hội liền không ngừng trêu chọc tôi. Tôi vờ cầm điếu không thèm để ý, ai ngờ kẻ thiếu đạo đức vô sỉ rồi hơi kia đột nhiên kinh ngạc, “Dò, Tiểu Bạch, sao chỗ đó của anh nhẵn nhụi thế?”

Khi ấy, vài ánh mắt đồng loạt nhìn về phía tôi. Tôi ngượng ngùng không dám ngẩng mặt lên, che che giấu giấu mặc vội áo rồi tông cửa chạy ra ngoài. Thể chất tôi vốn lông mao thừa thớt, chưa đến tuổi nên phát dục hơi muộn, như vậy cũng có gì đâu, vậy mà lời nói ác ý của cậu ta khiến tôi xấu hổ tột cùng.

“Ê, Tiểu Bạch, cởi quần cho bọn tớ xem đi.”

“Không...” tôi kinh hãi muốn chạy ra bên ngoài.

“Ngại gì, đều là con trai cả mà, có xem cũng mất miếng thịt nào đâu!”

“Có khi Tiểu Bạch là con gái không biết chừng nha~”

Lại một tràng cười mở ám vang lên, Lý Thiếu Phi tóm lấy tôi, đưa tay cởi thắt lưng.

“Buông ra!”

Tôi vừa đá vừa đấm, không cẩn thận xoẹt ngón tay vào mặt cậu ta, tên chết tiệt kia nhất thời hửng lên lộ luôn cả áo của tôi.

Tôi lã chã nước mắt, run rẩy trần truồng đứng trong phòng, cảm thấy vừa mất mặt vừa phẫn nộ khôn xiết, nghẹn ngào không thốt nên lời.

“Oa... là thật...”

“Nhẫn ghê nha...”

“Tiểu Bạch, cậu không phải con gái thật đáng tiếc, làn da mịn thế kia, eo thon gọn như vậy...”

“Ồ, nhìn ngực cậu ta kia, là màu hồng nhạt đó.”

...

Lý Thiểu Phi chột lại, hết như con sói háo sắc tru lên, “Tiểu Bạch, anh mà là con gái, tôi nhất định quăng Tiểu Ái chạy theo anh!”

Để mọi người chiêm ngưỡng tôi chán chê rồi, Lý Thiểu Phi mới buông hai tay đang bẻ quặt sau lưng tôi ra. Tôi không rên lên tiếng nào, nhặt quần áo, vừa mặc vào vừa ngăn dòng nước mắt không cho chảy ra.

Bọn họ ồn ào một trận xong liền kéo nhau đi ăn cơm chiều. Lý Thiểu Phi trước khi đi còn nhéo mạnh vào đùi tôi một cái. Không cần nhìn cũng biết chỗ đó sẽ thâm tím. Khi chỉ còn lại một mình, tôi lấy nhật ký chưa viết xong ra viết thêm mấy chữ – “Tôi ghét Lý Thiểu Phi.”

Thật sự ngôn ngữ nghèo nàn không thể nghĩ ra thêm câu nào có thể biểu đạt sự chán ghét đến cùng tận của tôi với Lý Thiểu Phi, tôi ngồi cả buổi mới viết thêm một chữ “nhất” sau tên cậu ta.

([1]) Crayon Shin-chan: tên một nhân vật nổi tiếng trong manga cùng tên. Con chó của Shin tên là Shiro (シロ), có nghĩa là màu trắng, dịch sang Hán – Việt là Tiểu Bạch. Tại Trung Quốc, “Tiểu Bạch” là biệt danh đặt cho mấy bạn ngọc ngà ngây thơ.

([2]) Đồ đèn: một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đồ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

2. Phiến Tử Hoà Ngã - Chương 2

“Tiểu Bạch, lại đây ngồi nè! Tôi xí chỗ cho anh đó!”

Giữa trưa là khoảng thời gian nhà ăn chen chúc kinh khủng nhất. Người khác mà mời tôi như thế, cho dù đến đó không những không có chỗ mà còn có thể bị cười cợt, tôi cũng sẽ vâng dạ làm theo. Nhưng hôm nay kẻ chủ động chào mời tôi lại là Lý Thiểu Phi, nên quét mắt qua tôi chỉ lắc đầu rồi bưng khay đi tới một chỗ u ám trong góc phòng không bị gió lùa đến ngồi xuống.

Biết rõ Lý Thiểu Phi nhất định sẽ rất tức giận, tôi vẫn làm ngơ cầm cúi ăn. Với người khác tôi còn có thể nhẫn nhịn khúm núm nhưng chỉ riêng cậu ta, tôi chịu không nổi.

Hạ tầm mắt xuống chợt thấy có hai cái chân vừa thẳng vừa dài trong chiếc quần đồng phục chạm rãi tiến gần, toàn thân tôi cứng lại chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

“Xin hỏi anh có phải là học trưởng([1])Kỷ Niệm không?”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt nho nhã, tuấn tú của người nọ.

“Em là Tiêu Thận, học năm nhất, anh là học trưởng Kỷ Niệm đúng không?” cậu ấy cười mê hoặc.

“A...” lâu lắm mới nghe đến có người không gọi tôi là “Tiểu Bạch”, tôi hơi bất ngờ. “Tôi là... là Tiểu... à gọi Kỷ Niệm là được rồi.”

“Em có thể ngồi ở đây không?” cậu ấy lễ độ chỉ tay vào vị trí đối diện tôi.

“Ừm... ngồi đi.” không rõ ý đồ của cậu ta, tôi hơi cảnh giác.

“Là thế này, mỗi lần làm trắc nghiệm Cổ Văn học trưởng đều được điểm tối đa nhỉ? Cổ Văn của em rất kém, nên em muốn nhờ anh giúp.”

Tôi ngẩn cả người cứ thế ngậm cơm trong miệng. Cảm giác tựa như mấy trăm năm nay chưa từng có ai nói chuyện khách sáo như này với mình. Dĩ nhiên, hai chữ “học trưởng” là cách xưng hô tôi chưa bao giờ được nghe thấy. Dừng ánh mắt đại ra nhìn Tiêu Thuận hồi lâu, tôi mới thốt lên được một tiếng, “Được.”

“Thật tốt quá.” nụ cười của cậu ấy tựa như gió xuân, “Vây hết tiết tự học buổi chiều anh ở lớp chờ em nhé, em sẽ mang sách vở đến.”

“Ồ...”

Tiêu Thuận đi rồi tôi vẫn còn ngồi ngay đơ tại chỗ. Suốt ngày bị người ta đùa giỡn, giờ lại thấy gượng gạo với kiểu đối đãi khách sáo này.

Cậu ta là Tiêu Thuận sao? Nghe nói cậu ta với Lý Thiếu Phi luận về tướng mạo hay năng lực đều một chín một mười. Tôi thấy... cậu ta còn tốt hơn Lý Thiếu Phi nhiều...

Khi trấn định lại thì đã thấy Lý Thiếu Phi từ đằng xa đang trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt hung ác phần nộ.

Nam sinh năm nhất đẹp trai nhất sao có thể là cậu ta chứ?

Không biết lấy dũng khí từ đâu, tôi to gan quay lại trốn mắt với cậu ta một cái rồi xoay người rời khỏi bàn ăn thẳng chân mà đi.

Kết thúc giờ tự học, tôi chợt thấy bất an.

Nguy... đêm nay lại chờ đợi vô ích rồi.

“Này~” có người gõ gõ lên mặt bàn.

“Hơ... Cậu thật đúng giờ...” hoá ra có thể đợi được, tôi vẫn thấy là lạ.

“Em đã nói sẽ học với học trưởng mà.”

“Đừng kêu ‘học trưởng’ nữa,” bỗng chốc được tăng lên quá, tôi mất tự nhiên sao sao ấy, “Cứ gọi tôi là Kỷ Niệm là được.”

“Ừm, Kỷ Niệm, xem giúp em cái đề này đi.”

“A, đây là thông giả tự([2]), nên ý nghĩa của nó là...”

Đề Tiêu Thuận hỏi cũng không khó lắm, nhưng cậu ấy rất nghiêm túc lắng nghe, làm cho tôi lần đầu tiên trong đời bỗng dưng có cảm giác hết sức thoải mái. Khi xem qua tất cả tài liệu cho cậu ta thì đã mười giờ rưỡi, đèn phòng tự học tắt ngúm, tôi vẫn bưng bưng hăng hái, dồi dào sinh lực.

“Cám ơn anh nhiều lắm, ngày mai làm trắc nghiệm Cổ Văn xong, em sẽ mời anh một bữa.”

“Không cần khách khí như thế.”

Tôi xách cặp vô cùng cao hứng đi ra ngoài. Tiêu Thuận đi song song bên cạnh.

“Anh không đói sao?”

“Hả? Cũng có...” nói mới thấy, dạ dày đúng là đang cồn cào. “Tôi sẽ về ăn bánh...”

“Nhà ăn có bán đồ ăn khuya.” cậu ấy gợi ý.

“Vây à...”

“Để em đi mua mì cho anh.”

“Không cần...”

Bị lôi đến nhà ăn, tôi lo lắng ngồi trên cái bàn mân mê quai cặp trong tay. Vẫn có vài người ở đây, rõ ràng đã không còn sớm. Tôi nghĩ nghĩ, dù cho Tiêu Thuận đang lừa mình thì nửa tiếng nữa nhà ăn sẽ đóng cửa, tôi cũng không phải chờ lâu lắm...

“Để anh đợi lâu rồi!”

Hai bát mì trên khay được bưng đến trước mặt.

“Nhanh ăn đi, không có đến giờ là bị đuổi đó.”

“Nhiều thế...” tôi ngơ ngác gấp thịt bò bên trên. “Ăn không hết thật lãng phí...”

“Ăn không hết em ăn giúp cho.” Tiêu Thận cười xởi lởi.

Quả nhiên còn non nửa bát, tôi không thể ăn nổi nữa, tôi chọc chọc mì lộ vẻ mặt khó xử. Lần đầu được mời ăn, để thừa quả thực đáng tiếc.

“No rồi đừng miễn cưỡng.” Tiêu Thận ân cần bảo.

“Phí quá...”

“Đã bảo em sẽ giúp mà.”

“Không được, đồ tôi ăn thừa...”

“Có gì đâu.”

Tiêu Thận kéo bát tôi qua, loáng cái đã giải quyết sạch sẽ.

“...”

Hôm nay không biết là lần thứ mấy được quan tâm như thế này.

“Ăn mì nóng xong anh có thấy thấy ấm lên không?” Nguồn :

Tôi dùng sức gạt đầu. Thật sự... ngay cả trái tim... cũng thấy ấm áp hơn.

Hai ngày sau Tiêu Thận lại đến phòng học tìm tôi bảo, “Kiểm tra Cổ Văn xong, em muốn mời anh một bữa.”

“Không cần...” tôi vội lắc đầu. Chẳng qua chỉ là việc con con, ăn mì đã đủ rồi.

“Sao vậy được, em hứa rồi mà, nhất định phải mời.”

Tôi viết trong nhật ký rằng rất thích Tiêu Thận, cậu ấy là người duy nhất đối tốt với tôi, chỉ có cậu ấy không lừa gạt tôi, cho dù Kỷ Niệm đúng là đứa ngốc.

([1]) Học trưởng: cách gọi tôn trọng những người học lớp trên mình.

([2]) Thông giả tự (): chỉ những chữ có thể thay thế được cho nhau. Những chữ đồng âm hoặc âm gần giống nhau để thay thế, thật sự những chữ này không giống nhau lắm nhưng do được sử dụng thông dụng nên coi như có thể chấp nhận. Ví dụ như về đồng âm như “công” () và “cong” (), “tuần” () và “tuấn” (), song thanh “chúc” () và “chức” (), “quả” () và “cảm” (), điệp vần như “sùng” () và “chung” (), “cách” () và “Lặc” (),... Thông giả tự thường được dùng trong sách cổ, nó cũng xuất hiện trong các văn bản sử dụng chữ Hán giản thể ngày nay.

3. Phiến Tử Hoà Ngã - Chương 3

Và cứ thế, một cách tự nhiên, chúng tôi càng ngày càng thân thiết hơn. Xung quanh đều là lạnh nhạt cùng cười nhạo, nếu trước đây chỉ cần có chút hơi ấm như vậy, thì tất cả những ưu tư dồn nén sẽ nhanh chóng tan biến đi thôi. Đường như tôi đem hết thấy dịu dàng cùng yêu thương trút lên người Tiêu Thận. Con người anh tuấn, văn nhã với nụ cười mệnh mang ấm áp ấy, cậu ấy là bạn của tôi, cậu ấy quan tâm đến tôi, tôn trọng tôi, cho tới bây giờ... chưa từng... lừa gạt tôi.

Tình bạn với Tiêu Thận vô hình trung tiếp thêm sức mạnh cho tôi, bị người khác, nhất là Lý Thiếu Phi bắt nạt, tuy biết có chống cự cũng vô ích nhưng ít nhất tôi đã có thể dồn hết khí lực trừng lại bọn họ một cái.

Để tránh cho lại bị nhốt trong giờ ngủ trưa để rồi trở thành trò cười cho thiên hạ, tôi dần dần bỏ thói quen ngủ trưa. Hai giờ nghỉ trưa tôi thủ sẵn trong túi bảng từ đơn được chép lại cẩn thận rồi bỏ lên sân thượng

trên phòng phát thanh học thuộc lòng. Nơi này cách xa khu trường học và ký túc xá, trừ lúc phát thanh ra thì tương đối thanh tĩnh. Trên ban công có thể hưởng thụ ánh nắng quý giá của ngày đông, chung quanh rợp bóng lá đa bốn mùa đều sum sê tươi tốt, an nhàn thoải mái khôn tả, đương nhiên nếu trên tường không có dòng chữ nguệch ngoạc “cấm đại – tiểu tiện ở đây” thì hẳn khung cảnh sẽ động lòng người xiết bao.

Học xong tất cả các từ, tôi ngồi dưới đất dựa vào lan can, mắt díp lại.

“Tiểu... Bạch...”

Thanh âm âm trầm từ dưới chân vang lên, tôi sợ tới mức toát mồ hôi hột, vội lùi ra sau vài bước.

“Tiểu

Bạch

”

Giọng nói còn rung rung gia tăng hiệu quả. Tôi hốt hoảng nhìn quanh. Không một bóng người.

Ban ngày ban mặt... Chỉ... chỉ nghe nói ở chỗ này thì có khi đập phải phân chứ chưa bao giờ nghe nói sẽ gặp ma...

“Tiểu – Bạch!”

Có tiếng vật nặng rơi bịch xuống đất, tiếp đó là một tràng cười đắc ý. Hoá ra là vậy, Lý Thiểu Phi đứng trên cây đang ngửa mặt lên nháy mắt với tôi. Ngọn đa lâu năm, cành lá xanh tươi, uyển chuyển uốn lượn lướt qua lan can vươn tới tận trong sân thượng.

“Làm gì đó?” tôi lấy hết can đảm trưng vẻ mặt “đồ khó ưa!” với cậu ta.

“Không ngủ trưa lại chạy đến đây, hại tôi tìm mãi mới thấy.”

Cậu ta tới tìm tôi chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Tôi vênh tai lên cảnh giác, kéo dài khoảng cách với cậu ta.

Tên nhóc kia thân thủ nhanh nhẹn, hai tay nắm chặt lan can, nhảy một cú ngoạn mục vọt vào, vững chãi đi đến bên người tôi, “Dạo này anh với Tiêu Thận có vẻ thân ghê nhỉ?”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Ờ, thái độ thế hả?”

Lý Thiểu Phi hung tợn véo mũi tôi, tôi “bốp” một cái gạt bàn tay đáng ghét đó ra. Cậu ta trở mặt dùng cả hai tay kéo mặt tôi, kéo đến khi tôi nhe răng trợn mắt, đập bôm bốp vào cánh tay cậu ta cũng không thoát được.

“Sao mạnh tay vậy? Xem ra anh chỉ tốt với Tiêu Thận thôi.”

“Tiêu Thận là người tốt.” ngắn gọn mà súc tích.

Lý Thiểu Phi phì mũi “hừ” một tiếng, “Thằng đó á? Tiêu Thận không tốt lành gì đâu, anh đừng bị thằng đó gạt.”

“Cậu mới là kẻ xấu xa!”

Nghe cậu ta miệt thị Tiêu Thận, tôi còn phần uất hơn cả khi bản thân bị miệt thị.

“Anh...”

Cậu ta toan phát hoả, nhưng ngừng lại một hồi rồi lắc lắc đầu mềm giọng nói, “Được rồi, không nói đến thằng kia nữa, mất cả hứng. Tiểu Bạch, lần này nghỉ ôn thi tôi muốn ra biển chơi, anh đi cùng nhé?”

“Không thích.” nói không chừng vừa lên tàu đã bị các người đẩy xuống biển làm mồi cho cá.

“Tại sao?” giọng nói đành lại.

“Không muốn đi... tôi phải ôn thi.”

Cậu ta nhìn tôi một lát rồi hỏi, “Nếu Tiêu Thận rủ anh đi, anh có đi không?”

Tôi vốn không định trả lời, nhưng không có thói quen nói trái lòng mình nên do dự một chút rồi thành thật, “Đi.”

Hàng lông mày nam tính của Lý Thiếu Phi chậm rãi nhú lại. Bỗng nhiên cậu ta đưa tay cấp lấy eo tôi, mặc tôi la hét um sùm, cậu ta lại theo lan can leo lên cây.

“Ngoan ngoãn ở đây.”

Tên xấu xa kia để tôi lại một mình lơ lửng trên cây, tôi lo lắng run sợ không dám nhìn xuống dưới.

“Cho anh hai mươi phút suy nghĩ, đến khi đồng ý ra biển chơi với tôi, tôi mới cho xuống.”

Rồi cái tên có khuôn mặt khó ưa nổi ấy ngênh ngang nhảy xuống bỏ đi.

Tôi vừa tức lại vừa sợ bấu chặt vào cành cây, tên này... tên này rõ ràng biết tôi sợ độ cao.

Hết nhìn trái lại nhìn phải một lượt, xác nhận không có ai ở đây, tôi thiếu chút nữa oà khóc. Quên đi, dù thấy tôi như vậy cũng chẳng ai rồi hơi cứu tôi xuống đâu, có khi tôi còn bị xem như con tinh tinh không biết chùng.

“Kỷ Niệm?”

Tôi run lên, bỗng thấy nhẹ cả người, giọng nói nghèn nghẹn, “Tiêu Thận...”

Rất muốn nhìn mặt cậu ấy nhưng tôi nào có gan nhìn xuống dưới.

“Ở trên cao như vậy làm gì?”

“Tôi...”

“Giờ học sắp bắt đầu rồi, xuống đi, không là đến muộn đấy.”

“Tôi... tôi không dám...” càng nghĩ càng tủi thân.

“Anh sợ độ cao?”

“A...”

“Kỷ Niệm, nhảy xuống đi.”

Tôi ngơ ngẩn. Ngay cả cậu ấy cũng...

“Nhảy xuống đi, đừng sợ, em sẽ đỡ.”

“Không.” tôi kinh sợ ôm chặt cái cành, “Ngã chết mất.”

“Không cao lắm đâu, đừng lo, nhảy xuống đi, nhất định em sẽ đỡ được.”

“...Thật sao?”

“Thật.”

Tôi trấn tĩnh, điều hoà hơi thở rồi vững tâm nhìn xuống.

Tiêu Thận dang hai tay đứng dưới, mái tóc đen thẫm khẽ phất phơ trong ánh nắng tựa như bờ công anh trước gió, ánh mắt nheo lại, ôn hoà mỉm cười.

Trước kia cũng đã từng có người làm như thế với tôi, cũng tư thế ấy, cũng nụ cười ấy. Chẳng qua khi nhảy xuống lại bị đập mặt vào đất, miệng no bùn, kẻ cố tình né ra kia liền nhìn tên ngốc là tôi sung sướng cười ha ha.

Tôi nhìn cậu ấy trong ba giây, lòng thầm nói, nếu lần này không bị ngã xuống đất thì cả đời này tôi sẽ đối tốt với cậu ấy.

Tôi nhắm mắt lại, kiên định nhảy xuống.

Vì gặp chấn động mà người hơi rung lên. Không có cảm giác cứng cứng, lạnh như băng của nền đất, cũng không có cảm giác chân tay tê dại quen thuộc.

“Không sao đâu. Đừng nhắm chặt mắt như thế.”

Giọng nói nhả nhặn trầm tĩnh của Tiêu Thận, hơi nóng phả vào lỗ tai, ấm áp vô cùng.

Bất giác mũi tôi cay cay.

“A, bị dọa khóc à? Xấu chưa kia...”

“Không phải.” tôi then thùng đưa tay lau nước mắt. “Tôi... tôi...”

Người vẫn bị Tiêu Thận ôm chặt giữa không trung, mặt dán sát vào cậu ấy, tôi không tự nhiên rụt cổ lại.

“Haaa...”

Trên môi có một xúc cảm mềm mại lướt qua, tôi hoang mang trước ảo giác kỳ quái nọ, vội trợn mắt nhìn người trước mặt.

Tiêu Thận mỉm cười.

“A...” mặt dần đỏ lên. “Tôi... tôi là con trai...”

“Em biết.” cậu ấy lại hôn lên môi tôi.

Rõ ràng không phải ảo giác, tay chân tôi cứng ngắc, miệng ú ớ.

“Thật kỳ lạ.”

Tiêu Cận kẻ sát môi tôi thì thào, “Dù biết rõ anh là con trai... nhưng vẫn không kìm lòng được...”

“Không đúng.” tôi cuống quýt ngửa mặt ra sau, “Chúng ta đều là con trai, không thể...”

“Kỷ Niệm, em thích anh.”

Sửng sốt trong giây lát, cuối cùng tôi tránh không nổi nữa.

Đôi môi của Tiêu Thận nóng bỏng mạnh mẽ hôn lên, tuy cùng là con trai, nhưng lại mê người đến vậy. Đầu lưỡi trốn tránh bị gắt gao cuốn lấy, rồi sau đó cũng không còn sức vùng vẫy nữa. Tôi không dám mở mắt ra, hai tay dính chặt lên ngực cậu ấy, giống như một người sinh trưởng trong băng đá cuối cùng cũng tìm thấy hơi ấm cho nơi đang đập liên hồi kia, cam tâm tình nguyện bị kéo sâu vào trong, không tài nào thoát ra được.

Chân cuối cùng cũng chạm mặt đất, mắt đã nhìn rõ mọi thứ, phổi cũng được tự do hoạt động, tôi cứng đờ cúi đầu nhìn đôi chân đang run lên, mặt nóng bừng.

“Thích không?”

“...”

Mặt càng cháy hơn.

“Chà, anh then thùng đấy hả? Thật đáng yêu...”

“...”

Trong lòng như đang thét gào mà miệng nín thinh.

“Tiểu Bạch, anh nghĩ xong chưa...”

Giọng nói hào hứng của Lý Thiếu Phi đột nhiên ngừng lại.

Tiêu Thận lịch sự gạt đầu mỉm cười với Lý Thiếu Phi rồi nắm tay tôi thản nhiên đi ngang qua cậu ta.

Tôi cảm thấy là lạ nhưng cũng không rút tay về.

Chỉ là không hiểu vì sao Lý Thiếu Phi nhìn chúng tôi dửng dưng như vậy nhưng lại chẳng nói tiếng nào.

4. Phiến Tử Hoà Ngã - Chương 4

Trước kia tôi không thường hay viết nhật ký, ngoài Tiêu Thận ra, không tìm thấy người thứ hai thật lòng nghe tôi tâm sự cả, nhưng đối với Tiêu Thận thì tôi lại ập a ập ứng, nên quyển nhật ký dày cộp vĩnh viễn không bao giờ tiết lộ bí mật kia bỗng dưng trở thành bạn tâm tình của tôi. Quyển nhật ký như một người bạn, im lặng, kiên nhẫn, mặc cho tôi tỏ ra tức cười ngô nghê đến đâu, nó cũng đều chăm chú lắng nghe một cách chân thành, không hề nhếch mép chế nhạo.

Có một buổi chiều, trong tiết Sinh Học, giáo viên tập hợp những bạn tình nguyện đến vườn trường, nói chung tất cả mọi người đều chen chúc mà đi. Tôi cực kỳ miễn cảm với phấn hoa nên ở lại ký túc xá học bài một mình. Tranh thủ nửa ngày thanh thoi mơ mơ mòng mòng, tôi đắm đuối với nhật ký của mình xong bèn leo lên giường trùm kín chăn đánh một giấc, lâu rồi mới có một giấc ngủ ngon lành như thế này.

Đó giờ tôi đã ngủ là ngủ thẳng căng nhưng lần này trước khi tiếng chuông báo thức vang lên, tự tôi đã mắt nhắm mắt mở tỉnh lại. Cảm giác bức bối này... có kẻ đang nhìn mình chòng chọc, ánh mắt chẳng hề tốt đẹp hay mang thiện ý gì cho cam...

Đối mặt với ánh mắt sắc bén hoàn mỹ kia, tôi bình tĩnh.

“Cậu, sao cậu lại ở đây!” thói quen ít khi khoá cửa phòng mắc toi.

“Cái mặt lúc ngủ háo sắc ghê chưa... Mơ gì hay đó?” cậu ta đầy châm biếm.

“Gì thì gì chắc chắn không phải mơ thấy cậu.”

Tôi chẳng buồn ngủ nữa, đứng lên mò dép ở dưới giường, khoé mắt lườm cái khoá cửa.

“Mơ Tiêu Thận hả?”

Lý Thiệu Phi cười lạnh ra vẻ ta đây hiểu hết làm lòng tôi không hề thoải mái chút nào, “Cậu nói bậy gì thế!”

“Hử? Tôi đọc cho nghe này.” cậu ta giơ tay lên sau đó lớn tiếng đọc. “Bàn tay của Tiêu Thận thật lớn, ấm áp vô cùng, bờ môi cậu ấy...”

Tôi như bị giáng một cú vào người, nhảy dựng lên kêu thất thanh, định đoạt lấy quyển nhật ký tội nghiệp mua ở vỉa hè cất giấu những bí mật thầm kín của mình đang bị mở ra.

Cậu ta dùng chút sức ngăn cản sự giãy giụa của tôi, thô bạo chà đạp quyển nhật ký dưới chân, day đi day lại hồi lâu, “Hoá ra anh không chỉ ngu ngốc mà còn háo sắc...”

Tôi giận run người, “Cậu... sao cậu có thể đọc lên...”

“Nếu không đọc, tôi sao biết ngữ như Tiêu Thận còn có thể dụ được anh.”

“Ra! Ra ngoài!”

Tôi mất đi lý trí, thô bạo vừa đánh vừa kéo cậu ta, muốn đẩy cậu ta đi. Người này, tôi không muốn gặp... con người... ác độc này...

Cậu ta không chịu lùi bước mà cứ sấn tới, xem chừng sức lực của tôi chẳng là cái đinh gì trong mắt cậu ta, “Tiêu Thận với anh đã đến mức nào rồi? Thấy anh chung thủy như vậy, đừng nói đã lên giường rồi nhé?”

Tôi tròn mắt không tin nổi. “Cậu, cậu nói cái quái gì thế! Bọn tôi, bọn tôi đều là con trai, sao có thể...”

Lý Thiệu Phi “há” một tiếng cười ồ lên, “Là con trai thì không thể lên giường được sao? Đúng là ngây thơ. Thế tức là chưa làm gì? Tốt lắm, để tôi đây ra tay trước vậy.”

Rất nhanh tôi hiểu được “ra tay trước” là ám chỉ điều gì.

Đầu óc vì cực độ kinh ngạc mà nhất thời trống rỗng, nỗi sợ hãi vô hình chậm chậm dâng lên.

Cho dù có là đứa ngốc, tôi cũng biết lần này cậu ta xé rách quần áo tôi ý đồ không hề giống lần trước. Lúc bắt đầu còn quật cường gào thét, mắng mỏ rồi sau đó tôi chỉ có thể kinh hoàng cầu xin, vùng vẫy, rồi sau đó... Khi mặt bị ấn xuống giường, ngay cả chút tự tôn hay can đảm cũng biến mất từ lúc nào không hay, tôi không nén nổi mà bật khóc, khổ sở van vỉ cậu ta, thăm hại đến khó coi.

“Không được, không được! Lý Thiếu Phi, thả tôi ra, xin cậu...”

“Tôi sai rồi, Thiếu Phi, đừng làm thế... Tha cho tôi, không được...”

“Xin cậu, Thiếu Phi... Xin cậu... Không được...”

Cậu ta vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Như có lưỡi dao cùn liên tục đâm vào người, toàn thân tôi trở nên co rút run rẩy.

Tôi kêu thảm thiết tới mức màng tai cũng đau âm ỉ, “Không được! Tiêu Thận, cứu tôi! Tiêu Thận! Tiêu Thận! Cứu tôi, Tiêu Thận! Tiêu Thận...”

Cậu ta đưa tay lên bưng kín miệng tôi lại.

Không có âm thanh nào phát ra nữa.

Tôi cảm thấy... trong tim như có nơi nào... nứt toác ra...

Khi tỉnh lại trên giường chỉ còn lại một mình nằm giữa đồng ngổ ngang. Trong phòng sao lại yên ắng như vậy, không một tiếng động, hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Qua một lát mới có thanh âm nức nở kỳ quái khàn khàn từ từ vang lên.

Không có ai ở đây cả. Âm thanh này... thì ra... là từ miệng tôi.

Kỳ thật, kỳ thật cũng chẳng có gì, chẳng qua hơi đau một tý... Đau cũng quen rồi, ngày trước khi bị cậu ta đánh trước mặt mọi người... cũng đau không kém. Máu... chảy ra... Lo gì chứ... tôi cũng thường hay chảy máu, là khi bọn họ lừa tôi đi sờ lưỡi dao... Hôm đấy còn chảy nhiều hơn bây giờ... Thật sự có gì mà phải đau khổ, tôi, tôi là con trai cơ mà... bị người ta đối xử như vậy, cũng có sao đâu... Tôi... Tôi...

Để ngăn tiếng khóc lại, tôi cắn chặt ngón tay của mình.

Mọi người lục tục quay về thấy tôi mang bộ mặt vô hồn đi phơi ga giường vừa mới giặt xong còn ướt nước, đều cười hỏi, “Tiểu Bạch, ngủ trưa còn đái dầm, bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Chắc, người ta phía dưới nhần nhụi thì đúng rồi còn gì...”

“Ồ há...”

Tôi hơi choáng váng, phơi ga giường xong liền tập tễnh bò lên giường. Chiếc giường đơn chỉ còn mỗi tấm ván gỗ, vừa nằm lên chợt thấy rét run, tôi co kéo chăn bao quanh người, răng lập cập va vào nhau.

“Ê, Tiểu Bạch bị bệnh hay sao ấy.”

“Chắc bị cảm rồi.” người nào đó nghe thấy tôi trong chăn không ngừng sì mũi vào giấy.

“Ngốc mà cũng bị cảm được à...”

Một câu không liên quan nhần tâm khép lại cuộc thảo luận dị thường về tôi.

Tôi nhắm mắt co lại thành một đống, không nhúc nhích.

“Kỷ Niệm, Kỷ Niệm?”

Có một đôi tay thật lớn phủ lên mặt tôi, tôi nhắm nghiền mắt không dám nhìn cậu ấy.

“Anh bị bệnh à? Nóng như thế...”

Tôi lắc đầu, ứa nước mắt.

“Có người bắt nạt?”

Càng dùng sức lắc đầu.

“Ngoan, đừng khóc.” cậu ấy nhẹ nhàng sờ mặt tôi. “Bị bệnh nên khó chịu lắm sao?”

Tôi vừa chảy nước mắt vừa lắc đầu nguầy nguậy. Tiêu Thận ngồi bên giường khiến lòng tôi rối loạn.

“Em đi lấy thuốc cho, nằm ngoan đừng vận động quá sức.”

“...”

“Không muốn uống thuốc à? Em ngồi với anh một lát cũng được.”

“...”

“Không cần em chăm sóc sao? Anh... không thích nhìn thấy em?”

“...”

“Thế à... vậy, em đi về đây.”

“...”

“...Em về thật đấy.”

“...”

Có tiếng Tiêu Thận đẩy cửa đi ra.

Lại yên tĩnh như trước.

Chỉ còn lại mình tôi.

Khóc thầm một hồi, cảm thấy trong lòng không còn khó chịu nữa, tôi lấy tay áo lau khô mặt, xuống giường muốn đi tìm Tiêu Thận.

Vừa rồi dối xử như vậy với cậu ấy, chắc cậu ấy sẽ buồn lắm. Tôi nên đuổi theo giải thích... hoặc thú nhận với cậu ấy...

Cậu ấy chưa từng dối gạt tôi, tôi cũng không thể nói dối cậu ấy...

Tiêu Thận thích tôi như vậy... Nhất định sẽ không khinh thường tôi...

Ngập ngừng trước cửa ký túc xá của bọn họ một lúc, trong nháy mắt dũng khí gõ cửa biến đâu mất.

Khẩn trương chỉnh trang quần áo xộc xệch, dùng mu bàn tay giụi giụi mắt, vừa định đưa tay lên bỗng nghe thấy tiếng Tiêu Thận cười.

Tôi thoáng bối rối.

5. Phiến Tử Hoà Ngã - Chương 5

Ngập ngừng trước cửa ký túc xá của bọn họ một lúc, trong nháy mắt dũng khí gõ cửa biến đâu mất.

Khẩn trương chỉnh trang quần áo xộc xệch, dùng mu bàn tay giụi giụi mắt, vừa định đưa tay lên bỗng nghe thấy tiếng Tiêu Thận cười.

Tôi thoáng bối rối.

“Tiêu Thận, đừng nói cậu nghiêm túc với thằng ngốc kia thật nhé?”

“Sao thế được! Ngoài Lý Thiếu Phi biến thái ra, ai lại có hứng thú với một đứa con trai khác!”

“Giữ mồm giữ miệng chút đi, không thấy dạo nào Lý Thiếu Phi nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cậu sao?”

“Sợ quái gì? Có bản lĩnh đến mà tranh với tớ!” Tiêu Thận cao giọng lạnh nhạt nói, “Thứ gì cũng muốn tranh với tớ, lần trước thằng đó đoạt được Tiểu Ái, bây giờ tớ đoạt được tên khờ kia, để xem nó còn vênh vang tự đắc được nữa không!”

“Phục cậu quá, nghe nói Tiểu Bạch kia cả ngày ngoe nguẩy bên chân cậu.”

Tiêu Thận cười khê, “Cái loại đó, cậu ngoắc ngoắc ngón tay là chạy đến ấy mà, có gì hay đâu.”

“Cậu với thằng đó hôn rồi hả?”

“Tiêu Thận, đừng cảm thật! Hương vị con trai thế nào, nói nghe coi.”

Có tiếng nói cười đùa giòn.

Rồi Tiêu Thận mới thản nhiên nói, “Hơi buồn nôn, nhưng nhin một chút là được.”

“Chuyện kia... có chuyện kia không?”

Tiếng cười rộ lên.

“Hai người đều có thứ đó, làm sao được, chỉ nghĩ thôi cũng thấy ghê.”

...

Chợt ai đó mở cửa đi ra, thấy có một bóng người ngậy ngốc đứng yên không ai khác là tôi, người nọ kinh hách một chập mới khôi phục tinh thần chửi ầm lên, “Thần kinh à! Chẳng nói chẳng rằng trốn ở đây làm gì!”

Tôi rúm rỏ, môi nhếch nhếch mà không nói nên lời.

“Tìm ai?”

Người nọ nhú mày nhìn tôi từ đầu đến chân, đột nhiên à lên, “A! Là Tiểu Bạch!”

“Tiêu Thận, Tiểu Bạch nhà cậu đến tìm nè!”

Một trận cười từ trong phòng truyền ra, thoáng rùng mình, lòng bàn tay tôi đầm mồ hôi lạnh.

“Kỷ Niệm?” Tiêu Thận đi đến, cúi đầu nhìn tôi. “Có chuyện gì à?”

Tôi gắng mở mắt thật to, muốn nhìn rõ mặt cậu ta.

Kẻ này... Kẻ này vẫn nở nụ cười hiền lành, thân thiện, ân cần hết mực như vậy.

Tôi run người.

“Anh không khoẻ mà? Sao lại chạy đến đây?”

Cậu ta đưa tay định kéo tôi.

Tôi thối lui, giấu hai tay ra sau lưng.

“Kỷ Niệm, xảy ra chuyện gì thế?”

Cậu ta vẫn giữ nụ cười trên môi, chỉ là vẻ mặt dần mất tự nhiên.

Tôi mờ mịt lùi lại vài bước, xoay người bỏ đi.

Tiêu Thận cũng không gọi tôi lại, có lẽ cả hai chúng tôi đều đã hiểu.

Khi về ký túc xá thấy không có ai, tôi cẩn thận khoá cửa lại, bò lên giường lẳng lặng nằm xuống.

Không sao cả, không sao cả, ngủ một giấc là hết, đến khi tỉnh lại... mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Có một mình thật là tốt... tôi đã sớm quen rồi. Trước giờ luôn chỉ có mình tôi... trước đây vẫn vậy... sau này vẫn sẽ là vậy...

Giấc ngủ đến rất nhanh.

Lễ tang của tôi, không ai tới tham gia. Mục sư cất cao giọng, “Người này, khi còn sống bạn bè chẳng có lấy nổi một ai, đúng là đũa ngọc!”

Mọi người xúm lại chỉ trỏ vui vẻ cười cợt, chẳng một giọt nước mắt nào rơi vì tôi.

Mặt của vị mục sư trông quen quen, nhìn kỹ mới hay chính là Tiêu Thận, một lúc sau lại thành Lý Thiếu Phi.

Vị mục sư không rõ là Tiêu Thận hay Lý Thiếu Phi liên tục nói, “Đồ ngọc, đồ ngọc, cậu ta là đồ ngọc...”

Không phải! Không phải!

“Đồ ngọc, đồ ngọc...”

Không phải, tôi, tôi không phải... tôi...

Thoát khỏi cơn ác mộng, cả người ướt sũng mồ hôi, bên trong không ngừng hỗn loạn. ?

Giọng nói đáng ghét trong mộng dường như vẫn vang lên không ngừng. Tôi đóng tai lên, có vài người đang ra sức đập cửa phòng, “Tiểu Bạch, mau mở cửa! Khoá cửa làm gì!”

Tôi ngơ ngẩn trong phút chốc.

Đúng rồi, vừa nãy tôi khoá trái cửa lại, bọn họ không vào được.

Nhưng... sao họ lại có vẻ lo sợ như thế?

“Kỷ Niệm, mở ra! Nghe em giải thích! Mở ra đi, Kỷ Niệm!”

Tôi giật mình. Là Tiêu Thận.

“Tiểu Bạch, đừng nghĩ quẩn, là tôi không tốt, đừng làm chuyện dại dột, mở ra đi! Tiểu Bạch!”

Lý Thiếu Phi cũng đến đây sao?

Tôi thần người trong tiếng huyền não cả ngày trời mới hiểu ra vấn đề.

Bọn họ tưởng tôi khoá cửa để tự sát.

Ha ha ha, đùa vui thật. Tôi cười nhạt.

Tự sát? Tự sát! Tự sát...

Hai chữ này tựa như chìa khoá, mở ra một cánh cửa khiến lòng tôi sáng bừng lên.

Hồi còn nhỏ, mẹ thường ôm tôi vào lòng mà bảo, “Tiểu Niệm, đừng nói dối, đứa trẻ nói dối sau này sẽ không được lên thiên đường.”

Ý mẹ nói... trên thiên đường không có chỗ cho sự dối trá?

Nên ngay cả... ngay cả người như tôi cũng sẽ không bị lừa?

Không bao giờ bị lừa nữa.

Tôi đi chân đất đến bên cạnh cửa sổ, mở ra.

Cửa phía sau như sắp bị phá phát ra tiếng kèn kẹt, cuối cùng đổ ụp xuống trong tiếng la hét sợ hãi của đám người đó.

Tôi nhìn xuống dưới. Hơi run. Tôi sợ độ cao.

Lần này sẽ không có ai đưa tay đỡ tôi nữa.

Tư thế còn kiên định hơn cả trước đây, tôi lao người ra, nhảy xuống.

6. Phiến Tử Hoà Ngã - Chương 6

Cách giải thích đơn giản nhất là sự cố ngoài ý muốn.

Chẳng ai tin Kỷ Niệm dám tự sát cả. Làm gì có đứa ngốc nào biết tự sát đâu? Người như Kỷ Niệm, nói cậu ta tự sát không bằng nói cậu ta trượt chân té xuống dưới còn đáng tin hơn.

Về chuyện vì sao lại đứng trên bệ cửa sổ, chuyện này... Đã là ngốc thì có khi tự nhiên ầm đầu bò lên ấy mà, hơi đâu đi thắc mắc.

Tôi ngã gãy chân, và vẫn còn sống.

Vừa đau vừa mệt, lúc nào tôi cũng nhắm nghiền mắt, nằm yên không nhúc nhích. Tiêu Thận với Lý Thiệu Phi có đến thăm, bọn họ không ngừng hỏi han nhưng một chữ cũng chẳng lọt tai tôi. Đối trá, hết thấy đều là đối trá...

Các y tá xinh đẹp trẻ tuổi rất hâm mộ tôi, có những hai mỹ nam tử đến thăm. Các cô ấy đâu biết bị ép phải đối mặt với bọn họ, tôi hoảng loạn đến chùng nào. Nhất là Lý Thiệu Phi, cậu ta luôn là người đầu tiên chịu không nổi, túm lấy tôi hỏi, “Anh rốt cuộc muốn sao?! Vì sao lại không chịu tin tôi!” lực tay mạnh như muốn bóp nát cả vai tôi.

Tôi đau đến chảy nước mắt mà chẳng dám khóc.

Cứ bị tra tấn như vậy cho đến khi cậu ta với Tiêu Thận đánh nhau trong phòng bệnh, hai người bị cấm vào nên cuối cùng cũng yên chuyện.

Ba tôi vội vã chạy tới, trong bệnh viện mắng mỏ đứa con độc nhất của ông sao yếu đuối đến thế. Tôi không cãi lại dù chỉ một câu, chờ ông mắng xong, tôi liền nói, “Ba, con muốn chuyển trường.”

Hai mắt ba mở to tới mức dọa người.

Tôi khóc lặc lại, “Ba à, con muốn chuyển trường.”

Ông yên lặng trong giây lát rồi hỏi, “Con có làm sai gì không?”

Tôi lắc đầu trong nước mắt.

Ông thở dài, đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh của tôi.

Thủ tục chuyển trường được thu xếp xong xuôi, đúng khi hội trường. Không rõ nguyên nhân gì, hiệu trưởng bảo tôi lên phát biểu vài câu trước khi đi, nói về hai năm học ở đây, cảm nhận, ý kiến, kỳ vọng,...

(Dĩ nhiên, lý do chuyển trường của tôi danh chính ngôn thuận là “vì công việc của phụ huynh”)

Đối mặt với mấy ngàn người ở dưới đang chăm chú nhìn mình, tôi khúm núm bất an nắm chặt micro, đầu óc quay mòng.

Tôi biết họ chỉ mong tôi nói đơn giản như “Các bạn đã giúp đỡ tớ rất nhiều, tớ sẽ nhớ mãi ngôi trường này.” hay những điều tương tự. Nhưng tôi là người một câu văn về cũng không thốt ra được.

“Đừng hồi hộp, em muốn nói gì thì cứ nói.” hiệu trưởng ngậm cổ vũ.

Tôi mở miệng.

“Tớ, tớ...”

Lặng ngắt như tờ.

“Tớ, tớ... không phải kẻ ngốc.”

Tiếng cười rào rào vang lên từ phía dưới như muốn thổi bay nóc nhà, tôi cúi đầu thút thít khóc.

Không một ai... có thể hiểu... tâm trạng tôi... khi nói những lời này.

Tôi ôm hành lý ngồi trên chuyến xe đường dài. Kế bên tôi là một bà cụ mái tóc hoa râm cười hiền từ hỏi, “Nhóc này, một mình đi đâu đó?”

“Cháu... Cháu không biết...” tôi xấu hổ, vì nghĩ mãi mà không ra tên trường mới.

“Chỗ đó hả, xa lắm đó, nên đánh một giấc đi, tỉnh là đến nơi.”

Thì ra bà cụ bị lãng tai.

Tôi “dạ” một tiếng, ngả người nghe theo lời khuyên nhắm mắt lại.

Tôi cũng hy vọng, khi tỉnh giấc, có thể đến nơi mình muốn tới.

Nơi mà đầu Kỷ Niệm gốc như vậy cũng sẽ không bị lừa.

END

“Xong rồi?”

“Xong rồi.”

“Ê, sao lại thế chứ!” người đang nằm bên cạnh nhảy dựng lên. “Thế đoạn sau đó tôi đuổi theo tìm được anh sao không viết tiếp, rồi còn cùng vào một trường đại học, hiện giờ ở chung sao lại không có?”

“Chuyện đó không ăn nhập với nội dung chính.” tôi khép laptop lại.

“Bể cong sự thật! Viết như thế mọi người sẽ nghĩ tôi thối nát không bằng cầm thú...”

“Thì đúng rồi còn gì.”

“Này này...” cậu ta giận run người. “Quá đáng... Tôi có sai một chút nhưng trên cơ bản vẫn là người tốt nha, sáng tác kiểu gì dễ gây hiểu lầm thế này, đúng là phá vỡ hình tượng của người ta, tôi...”

“Im đi! Cút! Không được chê văn của tôi.”

Cậu ta ừ ừ một hồi, đuổi chân đá người nằm bên phải tôi đang ngơ ngẩn nhìn trần trần trần nhà, “Chết rồi hả, bị người ta đối xử bất công như vậy cũng phải đấu tranh đòi lại quyền lợi chứ!”

“Từ này đến giờ toàn sự thật cả mà.” thiếu niên từ tốn đáp.

“Đúng với cậu thôi, tôi không phải!”

“À ờ, đoạn hành hung của cậu hơi sơ sài, đợi tôi trau chuốt thêm chút...” tôi lại mở máy ra.

“Được lắm, được lắm.” cậu ta giữ tay tôi. “Là tôi sai được chưa? Tôi đã làm chuyện có lỗi với anh, nhưng giờ tôi đang cố gắng chuộc lỗi mà, rốt cuộc đến bao giờ anh mới chịu tin tôi, tôi đối với anh thật sự...”

“Mệt ghê.” tôi đánh trống lảng ngáp một cái, thẳng chân đá lung tung sang hai bên. “Buồn ngủ rồi, ngủ ngon.”

Hai người kia chậm rãi ngồi dậy về mặt hờn dỗi nhìn nhau.

“Mẹ nó, vì sao tôi lại phải ngủ chung phòng với cậu!”

“Không muốn thì ra phòng khách.”

“Tiểu Bạch, Tiêu Thận hay nghiêng rằng, đêm sẽ nói mơ, có khi còn mộng du đó, ghê lắm, để tôi ngủ với anh thôi nhé?” Lý Thiếu Phi mách lẻo.

“Cậu mới là đứa ngủ xấu! Hôm qua đứa nào mộng xuân còn nói bậy hả!”

“Lý Thiếu Phi, lại đặt điều!” tôi nghiêm khắc đánh mặt nói.

Tiêu Thận cười trộm.

“Tiêu Thận, để cậu ta ngủ một mình ở đây là được rồi, chúng ta sang phòng bên ngủ.”

“Hay lắm.”

“Không được!”

Ba người ào ào, tôi ở giữa thiếu chút nữa bị kéo đứt đôi.

“Buông tay, Kỷ Niệm nói muốn cùng ngủ với tôi!”

“Ai biết loại mặt người dã thú, miệng nam mô bụng một bồ dao găm như cậu định thừa dịp người ta không có sức chống cự sẽ làm chuyện xấu gì!”

“Xấu xa đến đâu cũng không bằng cậu. Giữa đêm khuya còn đi tập kích là đứa nào hả!”

“Chính cậu khuya khoắt không ngủ được rình mò trước cửa phòng Tiểu Bạch, tởn bộ sao?!”

“Đâu thâm độc bằng cậu, làm chuyện không bằng cảm thú với Kỷ Niệm! Mau buông tay!”

“Làm gì có! Sau lần ấy đến tay Tiểu Bạch tôi cũng chưa chạm vào!”

“Đừng nói thế trước mặt với người chưa lần nào thành công!”

“Ai bảo cậu vừa thấy ảnh khóc là mềm lòng không xuống dám xuống tay...”

Tôi không nhịn nổi nữa bèn động thẳng cái gối vào mặt bọn họ. “Bày trò xong chưa! Cút ra ngoài cho tôi!”

Hai người đang hùng hùng hổ hổ đột nhiên uể oải, “Thật là, trước kia anh vâng lời lắm mà.”

“Còn dịu dàng nữa.”

“Đúng đúng...”

“Muốn anh phải tha thứ cũng khó thế sao?”

“Tuy trước kia bọn em đã sai... nhất là cậu ta... (Tiêu Thận nhìn Lý Thiệu Phi với vẻ xem thường), hai năm nay bọn em đã bao giờ lừa anh đâu, anh cũng biết mà?”

“...”

Tôi thu tay, lòng chùng xuống.

“Kỷ Niệm, đừng trốn tránh nữa, em sẽ không làm gì anh...”

“Chẳng qua là vì thích anh...”

Có lẽ... tôi mãi mãi là đồ ngốc, hai năm đã trôi qua... cuối cùng vẫn ngoan ngoãn trở về với bọn họ.

Tôi cúi đầu im lặng, thôi không đuổi bọn họ nữa.

...

“A, các người... vô lại... làm gì đó!”

...

“Đáng giận!! Mau dừng tay!... Đừng chạm vào tôi! Haaa...”

...

“Cút ngay! Hai tên dối trá!! Buông tay, Aaa... chết tiệt... bỏ ra... buông ra... ưm...”

Tin tưởng hai kẻ trời sinh dối trá, tôi đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi...

_____ENDLESS END

Lời tác giả: Bạn đang

Lại là phiên ngoại kết thúc theo sở thích bất lương nhằm chán của Tiểu Lam.

Thật ra định để kết thúc ở đoạn Kỷ Niệm tự sát, vậy mới hay. Đây vốn là chuyện thuần túy là lừa dối lẫn nhau, Lam mới viết nó là vì hai tháng trước đang đứng đưa trên xe buýt tự dưng cảm thấy bí bách trong người, nổi buồn bức xua mãi không tan, âm hôn vất vưởng, nhảy cả vào giấc mơ khiến tôi sợ toát mồ hôi hột, liền muốn viết gì đó cho thoải. Có cốt truyện đâu vào đó rồi mà mãi chẳng xong, tình tiết, quan hệ nhân vật xào nấu kiểu gì cũng thấy quái quái, cuối cùng chấp chấp vớ vớ cũng ra được món này ==

Chuyện đáng tự hào nhất là quả thực không còn thấy chán nữa.

Đại khái là lâu lắm rồi không hành hạ được ai nên thấy bút rút...

= |||||

HIAHIAHIA, tôi đây cuối cùng cũng biết phương pháp giữ tinh thần và cơ thể luôn hưng phấn...

Đương nhiên là... các bé ngoan đừng bắt chước nha.

Tái bút: vốn định mở đầu như thế này này:

Trong chiếc khung ảnh đặt trên bàn của tôi là tấm hình một cậu trai với khuôn mặt đã phai mờ, phía trên có hai chữ nhìn không còn rõ nữa, “Kỷ Niệm”.

Nhiều người bạn thấy liền hỏi tôi, “Đây là để kỷ niệm ai thế?”

Nhiều năm trôi qua cuối cùng tôi cũng có thể bình tĩnh trả lời, “Kỷ Niệm.”

(“tôi” ở đây là Lý Thiếu Phi nha)

Mở đầu xúi quẩy như thế, vừa đọc đã đoán được kết cục là tang tóc rồi.

Đến giờ có người còn không tin tôi định để Tiểu Bạch chết sao?

= |||||

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-nhung-ten-doi-tra-phi-en-tu-hoa-nga>